

Chiote și zgomote

Sub un titlu oarecare, **Vicleniile dragostei**, Teatrul de Stat din Oradea ne prezintă în premieră pe țară **Huhurezul**, scriere a unui dramaturg italian din secolul al XVI-lea, pe nume **Giovanni Maria Cecchi**. Un fel de replică în proză a **Decameronului**, **Huhurezul** e o comedie simplă, cu o acțiune condusă pe drum bătătorit, prolixă însă din punctul de vedere al construcției dramatice, cu desfășurări inegale. Totuși, piesa e veselă, alertă, exploatează cu destul succes situațiile insolite, nu de puține ori picante. Surmontându-i-se geometria neregulată, nu e exclus ca textul să fie sursa unui bun spectacol în notă burlescă, de o comicitate explozivă, în care inventivitatea regizorală și fantezia actoricească ar avea apreciable șanse de afirmare.

Cel de la Teatrul de Stat din Oradea, semnat regizoral de **Sergiu Savin**, nu valorifică scenic în chip multumitor partitura dramatică. Reprezentația e neclară în înfățișarea fabulei dramatice și nu izbuteste să domine, prin imagini teatrale viabile, coerent conduse, prolixitatea materialului literar. La rindu-i, ilustrația muzicală (autor, **Erasmus Minchevici**) atentează prin exces la integritatea percepției textului. Montarea suferă de o cronică lipsă de umor; pentru producerea unui moment cu haz se consumă lungi minute în care mecanismul spectacular, fie că funcționează anarhic, fie că merge în gol. Încă de la premieră, un aer de oboseală bătrînicioasă s-a instalat peste întreg spectacolul, oboseală scuturată arar de vreun efect de gust îndoielnic. Precaritatea relațiilor dintre interpreți nu poate fi nicidecum contra-

VICLENIILE DRAGOSTEI de **GIOVANNI MARIA CECCHI** • **TEATRUL DE STAT** din **ORADEA** • Data premierei: 27 martie 1988 • Regia: **SERGIU SAVIN** • Scenografia: **T. TH. CIUPE** • Distribuția: **DORIN PRESECAN** (Giulio); **ION RUSCUT** (Rinuccio); **PETRE PANAIT** (Messer Ambrogio); **MARIANA PRESECAN** (Oretta); **MARIANA NEAGU** (Violante); **EUGEN HARIZOMENOV** (Giorgetto); **TIBERIU COVACI** (Giannella); **ALLA TĂUTU** (Verdiana); **MARIANA VASILE** (Agnola); **LAURIAN JIVAN** (Ugucione).

carată de arsenalul de chiote și zgomote produse de actori în tentativa de a reda ceva din pitorescul lumii ce populează comedia. Frecvent se confundă respectiva atmosferă italienească cu lamentațiile unei preocupate autohtone. Actorii sînt puși în situații nefirești, rostirea textului e illogică, falsă, lăsînd mereu impresia de neasimilare deliberată și de nefinișare artistică. Exceptîndu-l pe **Eugen Harizomenov**, un **Giorgetto** șiret, în bună tradiție italienească și, poate, pe **Laurian Jivan**, nici unul dintre actori nu se află în posesia unei soluții interpretative cît de cît viabile. Altfel șansa unui rol principal, oferită unor tineri actori mai puțin folosiți, ca **Dorin Presecan** și **Ion Ruscut**, cît și contribuțiile celorlalți interpreți — **Mariana Presecan**, **Mariana Vasile**, **Mariana Neagu**, **Alla Tăutu**, **Petre Panait**, **Tiberiu Covaci** — sînt nesemnificative pentru fișa lor de creație.

Scenograful **T. Th. Ciupe** a imaginat un decor cu o ușoară și inexplicabilă tentă pastorală, funcțional, însă fără ambiția de a individualiza în vreun fel acest spectacol care, dincolo de impresia că aici regia e o îndeletnicire ocultă, nu prea vedem cum poate lăsa vreo urmă în configurația actualei stagiuni.

Emil MIRCEA

Farmecul orchestrației mozartiene

Spectacolul lui **Constantin Codrescu** este construit gradat și nuanțat, păstrîndu-se simetria povestirii și proporțiile semnificațiilor ei. **Valentina** ascultă în amurg șuieratul trenului ce trece prin zonă, un tren care nu o va mai duce nicăieri, niciodată. Orchestrare cu evidentă știință, luminile amurgului sugerează ceva apăsător, într-un fel de prolog, în care aflăm lait-motivul dramei ce se va derula. Lumina este, de altfel, atent minuită pe tot parcursul spectacolului; decupează profiluri, estompează